בהשג יד כתיב אמר רב נחמן הלכה כדברי חכמים וכמה אמר רב יוסף אפי׳ א) פטרווא בר דנקא אמר רבא אף אנן נמי תנינא גדול וקטן פשיטא מהו דתימא כולי האי לא אי נמי פטרווא לא קמ"ל רבי יהודה נשיאה הוה ליה פטר חמור שדריה לקמיה דרבי טרפון אמר ליה כמה בעינא למיתב לכהן אמר ליה הרי אמרו אעין יפה בסלע עין רעה בשקל בינונית ברגיא אמר רבא הלכתא ברגיא וכמה תלתא זוזי רגיל הכא ורגיל הכא קשיא הלכתא אהלכתא לא קשיא כאן בבא לימלך כאן בעושה מעצמו אמר רבי יצחק אמר ריש לקיש במי שיש לו פטר חמור ואין לו שה לפדותו פודהו בשויו למאן אילימא לרבי יהודה הא אמר הקפידה עליו תורה בשה אלא לרבי שמעון רב אחא מתני הכי רבינא קשיא ליה ב) רבי יהודה ורבי שמעון הלכה כרבי יהודה וסתם לן תנא כרבי יהודה ואת אמרת הלכה כרבי שמעון אלא אפי׳ תימא רבי יהודה * גלא יהא חמור מן ההקדש ולא אמרה תורה בשה להחמיר עליו אלא להקל עליו: רב ג) דנחמן בריה דרב יוסף דפריק ליה בשילקי בשויו אמר רב שיזבי אמר רב הונא ההפודה פטר חמור של חבירו פדיונו פדוי איבעיא להו פדיונו ג) לפודה או דלמא ופדיונו לבעלים אליבא דר"ש לא תיבעי לך כיון דאמר מותר בהנאה ממונא דבעלים הוא כי תיבעי אליבא דרבי יהודה דאמר אסור בהנאה להקדש מדמי ליה ורחמנא אמר ונתן ד) הכסף וקם לו או דלמא כיון ה) דקני להו (א) בביני וביני לא דמי להקדש אר"נ ת"ש זהגונב פטר חמור של חבירו משלם תשלומי כפל לבעלים ואע"פ שאין לו עכשיו יש לו לאחר מכאן מני אילימא ר"ש אמאי אין לו עכשיו אלא פשיטא רבי יהודה ואי ס"ד להקדש מדמינן ליה ו) ונגנב מבית האיש אמר רחמנא חולא מבית הקדש ז) ותו לא מידי: ז) אחת ביכרה ואחת שלא ביכרה [כו׳]: ת"ר כיצד אמרו נכנס לדיר להתעשר אי אתה יכול לומר בבא ליד כהן שהרי שנינו ח) ההלוקח ושניתן לו במתנה פטור ממעשר בהמה אלא יבישראל שהיו לו עשרה ספק פטרי חמורים בתוך ביתו שמפריש עליהן עשרה שיין ומעשרן והן שלו מסייע ליה לר"נ דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה י) ישראל שהיו לו עשרה ספק פטרי חמורים מפריש עליהן עשרה שיין ומעשרן והן שלו ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה ישראל כשהיו לו עשרה פטרי חמורים ודאין בתוך ביתו שנפלו מבית אבי אמו כהן ואותו אבי אמו כהן נפלו לו מבית אבי אמו ישראל מפריש עליהן עשרה שיין ומעשרן והן שלו ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה ישראל שהיו לו טבלים י) ממורחין בתוך ביתו שנפלו מבית אבי אמו כהן ואותו אבי אמו כהן נפלו לו מבית אבי אמו ישראל מעשרן והן שלו וצריכא דאי אשמועינן קמייתא משום דקא (ב) מפריש וקאי אבל הכא ט) מתנות י) שלא הורמו כמי שלא הורמו דמיין אימא לא ואי אשמועינן הכא דאפשר לעשורי מיניה וביה דהא מנח אבל התם כיון דשה מעלמא בעי אתויי כ) ומפריש וקאי אימא לא צריכא אמר רבי שמואל בר נתן אמר רבי חנינא הלוקח טבלים ממורחין

בהשג יד כתיב. האומר ערכי עלי ואין לו כדי ערך כתיב ביה (ויקרא כז) על פי אשר תשיג יד הנודר יעריכנו הכהן וכתיב בתריה וכל ערכך וגו׳ (ג) דאי נמי לית ליה שוה שקל לא יעריכנו הכהן פחות משקל: **הלכה כדברי חכמים.** דפדיונו בשה כל דהו: **פטרווא.** שה כחוש: **בר דנקא.** קטן שאינו שוה אלא מעה שהוא שתות דינר: י) **נמי תנינא.** במתני׳ [ט.]: **פשיטא.** דאפילו פטרווא דהא כל שהוא קאמרי רבנן לעיל [י:]: **כולי האי.** בר דנקא אי נמי נהי דקטן יכול ליתן יא) אבל פטרווא שהוא כחוש לא: **רגיל הכא ורגיל הכא.** פחות מסלע ויותר משקל: **קשיא הלכתא אהלכתא.** הכא אמרת הלכתא ברגיא ולעיל אמרת הלכתא כדברי חכמים דאפי׳ בר דנקא: **בא לימלך.** מה יתן לכהן אמרינן ליה ברגיא: **בעושה מעצמו.** ונותן בר דנקא לא כייפינן ליה טפי: **האמר.** בשמעתין לעיל (דף ט:) הקפידה תורה עליו בשה ואע"ג דתרלינן לעיל בשויו לא קאמרינן מיהו האי מקשה מאי דסלקא יב) דעתך מעיקרא נקט: **רבינא קשיא ליה.** אמאי מוקמת למימרא דריש לקיש כרבי שמעון הא קיימא לן דרבי יהודה ורבי שמעון הלכה כרבי יהודה בעירובין בפרק מי שהוציאוהו (דף מו:) וסתם לן תנא דמתניתין כרבי יהודה דאסר לפטר חמור בהנאה דקתני [ט.] מפריש טלה לאפקועיה לאיסוריה: **ואת אמרת.** למילתך כר׳ שמעון: **חמור מן ההקדש.** שפודהו בכסף בשויו: **להחמיר עליו.** שלא יפדהו אלא בשה: **אלא להקל עליו.** דאם פודהו בשה יכול לפדותו בפטרווא: **בשלקי.** עשבים שלוקות: **ממונא דבעלים הוא.** ולא מצי (ד) כהן לזכוי להאי פודה ופדיונו פדוי לבעלים וזה הניח מעותיו על קרן הצבי: **ונתן הכסף.** דכתיב ואם המקדיש יגאל וגו׳ משמע יג) כל מי שיתן הכסף יהא ההקדש שלו: **או דלמא כיון דקני.** האי פטר חמור לבעלים להאי דביני וביני דיכול לפדותו בשה (ה) אע"ג דכוליה לא קני ליה כל זמן שלא פדאו אפ"ה ממונא דידיה הוא: **ואע"פ שאין לו עכשיו.** כלומר שאע"פ שאין לו עכשיו (ו) רשות יש לו לאחר זמן שיפדהו הלכך הוי כאילו הוא השתא דידיה: **ונגנב מבית האיש אמר רחמנא.** ישלם שנים לא מבית הקדש דאין תשלומי כפל להקדש: **אי אתה יכול לומר בבא ליד כהן.** יד) אם נתנו ישראל לכהן שוב אינו נכנס להתעשר לא ביד כהן ולא ביד ישראל ואפילו חזר ישראל ולקחו הימנו או הכהן נתנו לו שהרי שנינו כו׳: **ספק פטרי חמורים.** כגון שהיה לו עשר חמורות וילדו כולן זכר ונקבה שמפריש עליהן עשרה שיין לאפקועי לאיסורייהו ומעשרן לשיין כשאר בהמות חולין והן שלו והמעשר קרב שלמים והוא אוכלו כדין שאר מעשר בהמה: **ואותו אבי אמו כהן נפלו לו כו׳.** טו) דלא חייבין בפדיון דכרשות ישראל נולדו: **מפריש עליהן עשרה שיין.** לאפקועי איסורייהו: **והן שלו.** דמאי למיחייב כהן המורישו לעשות מהן עושה זה מהן (ע) דלכהן המוריש היה צריך להפריש עליהן שיין להפקיע קדושה שחלה עליהן בבית ישראל ראשון ונוטל השיין לעצמו שהרי כהן הוא ואין צריך לחזור לאחר כהן (ז) הכי נמי עושה ישראל זה היורש דדמי כמי שהורישו כהן השיין:

אמר רבא אף אנן נמי תנינא גדול וקטן. יש ספרים דגרסי תנינא וקושיא היא זו: **והלכתא** ברגיא. כאן לימלך מוקמי ליה שמורים לפדותו בשה שוה שלשה זוזים יז) רגיל הכא יז) אבל בעלמו אפילו בפטרווא בת דנקא ואם אין לו שה לפדותו יח) פודה בשויו ואפי׳ בשלקי וכד פריק ליה מברך על פדיון פטר חמור ולא בשעת נתינה לכהן דמעידנא דאפרשיה ברשותיה דכהן קאי כדאמר לקמן בשמעתין (:) יט) ושה בין מכבשים בין מעזים בין זכר בין נקבה בין גדול בין קטן כ) כדתנן במתניתין: כ) **הפודה** פטר חמור של חבירו פדיונו פדוי. לא דמי לתורם משלו על חבירו דאיבעיא לן פרק אין בין המודר (נדרים דף לו:) אם צריך דעת דהתם כתיב גם אתם לרבות שלוחכם ובעינן מה אתם לדעתכם אף שלוחכם לדעתכם אבל הכא לא כתיב בעלים כא): **ונגנב** מבית האיש ולא מבית הקדש. פרק מרובה (ב"ק דף סב:) ל) איתא הך דרשא כב) דקאמר מרעהו ולא מהקדש נפקא ופירש איש לא מיותר דגזבר נמי מקרי איש ולא משתמע כג) כלל מאיש מ) למעוטי דבכל דבר שהוא לשון זכר שייך לשון איש ואשה נ) על נקבה כמו (שמות כו) אשה אל אחותה ס) והא דאמרינן הכא מבית האיש ולא מבית הקדש כדנפקא מרעהו ומשום דהא קרא וגונב מיירי בתשלומין מייתי לה ע): **שהיו** לו כד) עשרה ספק [פטרי] חמורים מפריש עשרה שיין ומעשרן והן שלו. לפר"ת דמפרש לעיל פ) כה) צ) פודה וחוזר אפילו פעמים הרבה אספיקות קאי קשה למה לי עשרה שיין בשה אחד סגי אבל לפירוש הקונטרס כו) דאינו חוזר ופודה אלא אם כן נתנו לכהן וחוזר ולקחן ניחא ומיהו לפירושו נמי קשה כז) ההיא דלקמן ישראל שהיו לו י׳ פטרי חמורין ודאין בתוך ביתו שנפלו לו מבית אבי אמו כהן ואותו אבי אמו כהן נפלו לו מבית אבי אמו ישראל מפריש עליהן עשרה שיין כח) והן שלו התם למה לי עשרה בחד סגי כט) שמן הדין הן שלו אע"פ שהן ודאין אם כן בכל פעם ופעם חשוב כאילו נתנו לכהן וחזר ל) ולקחן דמכח אבי אמו כהן הוא יורש ונראה דבכל הני דנקט עשר׳ לרבותא לא) אע"ג שכולן פטר חמור כולן נכנסין לדיר להתעשר:

דגנך

מסורת הש"ס

א) [ערכין ח:, כלאים ט.], ב) [לעיל ט: ע"ש], ג) כרלת"ס ליתא נחמיה, ד) [סוכה לו: וש"נ], ה) לקמן נה: [ב"ק קי:], ו) ב"מ ז., ז) פירש"י מכאן עד סוף העמוד נדפס בתחלת ע"ב, ח) [קדושין נד: נה. נח: נדרים פה. ב"ק קנב: מכות כ. חולין קל:], ט) [נ"ל דכהן], י) ורגיל הכא אבל הוא עצמו אפי׳ בפטרווא בת דנקא הס"ד ואח"כ מה"ד ואין לו שה, כ) עיין מל"מ הלכות תרומות פ"ד הל"ב, ל) ליתא נמי הך דרשא ויקשה למרעהו כו׳ ופירשתי דלאו מיותרא דאיש קדריש לגזבר נמי, מ) למעוטי הקדש, נ) על לשון נקבה, ל"ק, ס) ל"ל דקרקס, ל"ק, ע) [ועי׳ תוס׳ ב"ק סג. ד"ה לעשו כו׳ מכולא סימנך], פ) [לף ד: ד"ה ופודה], צ) לפודה וחוזר ופודה, ל"ק

תורה אור השלם

1. וְאִם גָּאֹל יִגְאַל אֶת הַשָּׂדֶה הַמַּקְדִּישׁ אֹתוֹ וְיָסַף חֲמִשִׁית כֶּסֶף עֶרְכְּךָ עָלָיו וְקָם לוֹ: ויקרא כז יט
2. כִּי יִתֵּן אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ כֶּסֶף אוֹ כֵלִים לִשְׁמֹר וְגֻנַּב מִבֵּית הָאִישׁ אִם יִמָּצֵא הַגַּנָּב יְשַׁלֵּם שְׁנָיִם: שמות כב ו

הגהות הב"ח

(א) גמ׳ או דילמא כיון דקני להו בביני וביני: (ב) שם דקא מפריש וקאי: (ג) רש"י ד"ה כהשג וכו׳ דלאי לית ליה נמי שוה: (ד) ד"ה ממונא וכו׳ ולא מצי לזכוי ליה האי פודה כנ"ל ותיבת כהן נמחק: (ה) ד"ה או דלמא וכו׳ כשה כל שהוא אע"ג דכוליה: (ו) ד"ה ואע"פ וכו׳ עכשיו בו רשות: (ז) ד"ה והן שלו וכו׳ אחר כהן אחר הכי נמי:

גליון הש"ס

גמ׳ לא יהא חמור מן ההקדש. ע׳ טורי אבן מגילה כג ע"ב ד"ה אדם מי קדיש:

מוסף רש"י

פריק ליה בשילקי בשויו. שנותן עשבים שוים דמי הפטור לכהן (לעיל ט.). ותו לא מידי. תו ליכא לאקשויי מידי (עירובין ..) אין לנו לומר דבר זה (סוכה לג.) אין להשיב על כך (יבמות לט. וקידושין כא.) אין להקשות על דבר זה (ע"ז כב. סד.) ליכא לשנויי מידי (סנהדרין סב.) אין להקשות כדבר זה (שם סו.). הלוקח. לקח עשרה טלאים שלא נתעשרו מן השוק (ב"ק קי.). עשרה שיין. לאפקועי איסורייהו למשרי להו בעבודה (ב"מ ו.).

רבינו גרשום

בהשג יד הוא דכתיב כלומר עני שאמר ערך פלוני עלי אם יש לו השג יד ליתן שקל חייב ליתנו לכהן דכתיב על פי אשר תשיג יד הנודר ואם אין לו השג יד ליתן שקל פטור משום שנאמר וכל ערכך יהיה בשקל ולעולם גבי פטר חמור תפדה בכל שהוא: וכמה כל שהוא אפי׳ פטרווא בר דנקא אפי׳ בשה כחוש שאינו שוה אלא שתות השקל: הי"ג אמר רבא תנינא במשנה גדול וקטן תמים ובעל מום מהו דתימא מתניתין כולי האי בר דנקא לא קאמר אי נמי פטרווא בכחוש לא קאמר קמ"ל רב יוסף. ר׳ טרפון כהן הוה: ברגיא. וכמה הוי ברגיא תלתא זוזי והיינו פי׳ לשון ברגיא דרגיל הכא ורגיל הכא כלומר קרוב לזה וקרוב לזה שג׳ זוזים לא נחסר מסלע אלא זוז ואינו יותר משקל אלא זוז: קשיא הלכתא אהלכתא. דלעיל

עין משפט נר מצוה

נ א ב ג ד מיי׳ פי"ב מהלכות בכורים הלכה יא יב סמג עשין קמה קמו טוש"ע יו"ד סי׳ שכא סעיף יב:

נא ה ו מיי׳ שם הלכה יג טוש"ע שם סעי׳ ז:

נב ז מיי׳ פ"ב מהלכות גניבה הלכה ג:

נג ח מיי׳ שם הלכה ד:

נד ט מיי׳ פ"ו מהלכות בכורות הלכה י:

נה י מיי׳ פי"ב מהלכות בכורים הלכה כג:

נו כ מיי׳ שם הלכה כד:

שיטה מקובצת

א) פטרווא. עיין תוס׳ מנחות (דף קיז ע"ב): ב) רב נחמיה בריה: ג) פדיונו פדוי לפודה א"ד פדיונו פדוי לבעלי׳: ד) ונתן. (קדושין דף ה ע"א ודף יא ע"ב שבת דף קכח ע"א וערכות דף כט ערובין דף לא פסחים דף לה כ"מ דף יד ערכין דף כג): ה) דקני להך דביני וביני: ו) וגונב. (ב"ק דף סג): ז) מתיבת אחת עד תיבת ת"ר נמחק: ח) מתנות שהורמו לאו כמי שהורמו דמיין: ט) אחריי מופרש וקאי לא אמרינן צריכא: י) מה"ד אף אנן נמי תנינא: יא) ליתן אפילו ברנקא אבל: יב) דסלקא דעתא מעיקרא: יג) תיבת כל ליש: יד) ואם נתנו ישראל לכהן שוב: טו) ודאי חייבין תיבת דאו נמחק: טז) מהן והכהן המוריש: יז) זוזים דרגיל הכא ורגיל הכא בעושה מעצמו אפילו: יח) לפדותו פודהו בשויו ואפילו בשליקי וכדפריק ליה מברך אקב"ו על פדיון: יט) ושה דאמרינן בין: כ) קטן בין תם בין בעל מום כדתנן: כא) בעלים מכלל הס"ד: כב) דדרשא והך דרשא דקאמר: כג) משתמע. עיין תוס׳ (ב"ק דף סג ע"א): כד) לו עשרה ספק פטרי חמורים: כה) לעיל דפודה וחוזר: כו) הקונטרס דמפרש דאינו: כז) קשה מהדיא: כח) שיין ומעשרן והן שלו תימה למה לי תיבת התם נמחק: כט) סגי דכיון שמן הדין: ל) וחוזר ולקחו כיון דמכח: לא) דאע"ג שכולן פדיין פטר חמור:

רבינו גרשום (המשך)

מי שפודה פטר חמור נמי הוי שלו: או דלמא. אע"ג דאסור בהנאה כהקדש כיון דקנו בעליו להך דביני ביני שיכול לפדות חמור שוה סלע בשה דנקא לא דמי להקדש. דהקדש אין נפדה פחות משוויו והך דביני ביני הוי ממונא דבעלים הלכך הוי כוליה דבעלים: ואע"ג שאין לו עכשיו לבעליו רשות ליהנות מחמור משלם תשלומי כפל דכתיב על חמור על שה ועל שלמה וגו׳ ישלם שנים: ואמאי אין לו עכשיו. והא קא שרי ליה ר׳ שמעון בהנאה קודם פרייה: אלא פשיטא ר׳ יהודה היא ואי ס"ד להקדש מדמי ליה אמאי משלם תשלומי כפל לבעלים וגונב מבית האיש אמר רחמנא ישלם שנים ולא וגונב מבית הקדש והאי פטר חמור כהקדש דמי וקרינא לישלם ותו לא מידי אלא מדקתני משלם תשלומי כפל לבעלים ש"מ דממונא דבעלים הוא ופדיונו פדוי לבעלים: אי אתה יכול לומר בבא ליד כהן. כגון שנתנו ישראל שה זה לכהן בפדיון פטור חמור וחזר הכהן ומכרו לישראל או נתנו לו כי האי גוונא אין נכנס לדיר שהרי שנינו הלוקח וכו׳: אלא בישראל שהיו עשרה ספק פטרי חמורים בתוך ביתו שמפריש עליהן עשרה שיין ומכניסן לדיר ומעשרן והן שלו. והיה דאפי׳ היה לו ספק פטר אחד או שנים ומפריש עליהן שיין להפקיע ספקן בתוך שלו שאותן שיין נכנסין עם שאר כבשים לדיר להתעשר.

והא דנקט עשרה רבותא קאמר לן כלומר שיש כהן כדי מעשר בפני עצמן מפריש עליהן עשרה שיין כיון דשל ישראל הוו ומעיקרא והשתא נמי באו ליד ישראל והן שלו הואיל ומחמת כהן באו לו: טבלים ממורחים. שעשויין כרי ונגמרה מלאכתן למעשר: מעשרן. משום דשל ישראל היו ועכשיו הן של ישראל והן שלו הואיל ומחמת (ישראל) [כהן] באו לו והן שלו הדמים שיכול למוכרן התרומות [illegible]

אוקימנן אפי׳ בפטרווא בר דנקא והכא קאמר הלכתא ברגיא: כאן בבא לימלך. כמה יתן אמרינן ליה ברגיא בבא מעצמו אם פרעה עצמו פדאו בדנקא הוי פדוי: אילימא לר׳ יהודה. דאמר הקפידה עליו תורה בשה וכדסלקא דעתך מעיקרא דבשה אין ולא במידי אחרינא: אלא לר׳ שמעון. דלא איירי בהקפיד עליו תורה ככל אלא דמכשירה ליה לפדותו נמי בשויו: רב אחא מתני הכי אלא לר׳ שמעון [illegible]

ממורחין

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones